

indføre en ny Tilstand, hvor det under Straf bliver forbudt at bære et Navn, som man ingen Ret har til, uanset at man muligvis i længere Tid har anvendt og betragtet det som sit eget, vil det være ganske naturligt, at man samtidig aabner Folk Adgang til uden Udgifter og uden for stor Ulejlighed at faa lovlig Ret til de Navne, de faktisk hidtil have baaret. Man gik i Navnelovens § 6 den Vej at bestemme, at den, der har et Tilnavn, som baade hans Fader og Bedstefader før ham have baaret, skal være berettiget til indtil 1. Januar dette Aar at indgive Ansøgning om gratis Bevilling til at bære det nævnte Navn. Imidlertid har det vist sig, at der er en stor Mængde Mennesker, som i lang Tid have baaret et Navn, hvortil de ikke have paaviselig lovlig Ret, uden at de dog kunne benytte sig af denne Bestemmelse, fordi deres Hævd paa Navnet ikke er saa gammel, at den strækker sig igennem Generationer. For at hjælpe paa dette Forhold er der i det andet Ting ved privat Initiativ fremkommet det Lovforslag, som nu med enkelte Ændringer foreligger for det høje Ting. Lovforslaget gaar ud paa, at den, der i 20 Aar har været almindelig kendt i den Egn, hvori han opholder sig, under det Tilnavn, som han ønsker sig tillagt, skal være berettiget til uden Udgifter for sig at faa udstedt et Bevis for, at han er berettiget til det paagældende Navn. Det foreslaas derhos, at den Tid, hvori en Person selv har baaret et Navn, om fornødent kan sammenlægges med den Tid, hvori Faderen og Bedstefaderen have baaret det. Det foreslaas endelig, at Udstedelsen af disse Navnebeviser skal henlægges til Underøvrighederne, idet det allerede ved den i Navneloven aabnede Adgang til gratis Bevilling har drejet sig om et saa overordentlig stort Antal Bevillinger, at Centraladministrationen har haft meget ondt ved at følge med og faa de med Loven følgende Forretninger besørgede sammen med det øvrige Arbejde. Det kan derfor befrygtes, at naar man nu giver en yderligere Adgang for dem, der ønske ny Navne, til at faa gratis Navnebevillinger, vil Arbejdet blive fuldstændig uoverkommeligt for Centraladministrationen. Det foreslaas derfor at lægge dette Arbejde ud til Underøvrighederne og at bemyndige disse

til at udfærdige Navnebeviser. Men da der derved paalægges vedkommende Øvrighedsperson et meget betydeligt Arbejde, som oven i Købet rimeligvis vil være meget ujævnt fordelt over Landet og med betydelige Udgifter til forøget Kontorhold, uden at de gennem en Kontorholdslov faa eller ville kunne faa Erstatning, foreslaas det, at Statskassen for hvert af de Navnebeviser, der udfærdiges, skal yde et Vederlag af 4 Kr. til den vedkommende Embedsmand, hvilket tilkommer ham uden Afdrag i hans Løn. Dette Forslag, som altsaa nu foreligger for det høje Ting, skal jeg paa bedste Maade anbefale til Vedtagelse.

P. G. C. Jensen: Med Hensyn til Lovforslagets Realitet, nemlig at give et Tillæg til den Lov om Navneforandring, som blev vedtagen forrige Aar, skal jeg bemærke, at jeg i og for sig finder, at der er megen Rimelighed i det, og at der er meget, der taler for, at der aabnes saa let Adgang som muligt til at faa et hidtil baaret Tilnavn konstateret og autoriseret. Jeg er i det hele taget en meget stor Ven af, at der gøres alt, hvad der kan gøres for at faa Folk til at antage Navne, som ikke ere Fællesnavne, men virkelige Egennavne. Om det, der her foreslaas, netop er ganske rigtigt, skal jeg ikke sige noget om. Jeg tror nok, Sagen kunde fortjene Overvejelse i et Udvalg. Men der er i hvert Fald en Ting, som jeg ikke synes om ved dette Lovforslag, nemlig det, som den højtærede Minister talte om i Slutningen af sit Foredrag, det, at der skal tillægges vedkommende Embedsmand et Gebyr af Statskassen for hver Udfærdigelse af en Navnebevilling, thi det er jo dog Begyndelsen til en Tilstand, under hvilken man hver Gang, Lovgivningsmagten vedtager noget, som vil medføre Ulejlighed for Embedsmændene, ogsaa maa være betænkt paa at give dem et Tillæg til deres Løn, og det synes jeg ikke er et rigtigt Princip. Jeg har altid betragtet det saaledes, at har man paataget sig et Hverv for en vis Betaling, maa man ogsaa udføre dette Hverv, enten det bliver stort eller lille, og jeg kan ikke se rettere, end at det slet ikke gaar an at komme ind paa det andet Princip, ifølge hvilket Embedsmændene skulde kunne skrive Regning